

XXII.

DEN DANSKE TOLDETATS FORENING
OG
FORENINGEN AF TOLDEMBEDSMÆND.

København, i November 1906.

Idet Bestyrelserne for „Den danske Toldetats Forening“ og „Foreningen af Toldembedsmænd“ fremsender medfølgende Andragende skal man ærbødigst tillade sig at udtale, at der fra de paagældende Toldembedsmænd af 3dje Lønningsklasse, som er udgaaede i deres Embeder fra Toldvæsenets Overbestyrelse (Generaldirektoratet og Revisions-Departementet), gentagne Gange ved Henvendelser til „Den danske Toldetats Forening“ er gjort Skridt til at søge fjernet den Ubillighed i den nugældende Lønningslov for Toldvæsenet, hvorefter de nævnte Embedsmænds Tjenestetid i Overbestyrelsen ikke medregnes i deres Anciennitet til Erhvervelse af Alderstillæg, medens saadan Tjeneste medregnes med en Fjerdedel til Alderstillægs Erhvervelse for dem, som er udgaaede fra Overbestyrelsen til Stillinger i 4de Lønningsklasse og derfra er avancerede op i 3dje Lønningsklasse.

Bestyrelserne for „Den danske Toldetats Forening“ og „Foreningen af Toldembedsmænd“ har ikke kunnet andet end indrømme Anomalien i dette Forhold, hvilken bevirker, at Embeder, besatte med Mænd med samme Anciennitet lønnes betydeligt lavere, naar Indehaverne er overgaaede til Embederne direkte fra Overtoldbestyrelsen, end naar de beklædes af Mænd, som oprindelig er udgaaede fra Overtoldbestyrelsen til en Stilling i 4de Lønningsklasse eller er avancerede gennem Toldopsynet. Hvor stor og urimelig denne Forskel kan blive, illustreres af den Oversigt, som er vedlagt Embedsmændenes Andragende.

Toldetats-Foreningens Bestyrelse har ved Forhandlinger med Overtoldbestyrelsens forskellige Afdelinger søgt Udveje til at faa redresseret den omhandlede Ulighed, som man iøvrigt allerede under Behandlingen i Rigsdagen af Forslaget til Toldlønningsloven af 19de December 1902 var klar over og egentlig var villig til at rette. Her skal kun gengives følgende Udtalelse af daværende Finansminister Hage under Lovforslagets 2den Behandling i Landstinget den 12te November 1902:

„Men jeg formoder, at det, han (Landstingsmand Stilling) sigtede til, var dette, om det ikke vil være rigtigt i denne Lov at indføre en Bestemmelse, svarende til den, som er optagen i Postlønningsloven om, at ikke blot Assisterter i Centralbestyrelsen, men ogsaa de i denne ansatte Fuldmægtige og Kontorchefer skal kunne tage deres Anciennitet med sig, naar de gaar ud fra Centralbestyrelsen til Ansættelse i Toldetaten. En dertil sigtende Bestemmelse er, som det vil ses under Lovforslagets § 1, fastsat for Assistenternes Vedkommende, men der findes ganske vist for Fuldmægtigenes og Kontorchefernes Vedkommende ikke den tilsvarende Bestemmelse, saaledes som den findes i Postlønningsloven. Hvis en Tilføjelse af den Art kunde vinde Udvalgets og Tingets Tilslutning, vilde det være mig kært. Jeg for mit Vedkommende vil meget gerne se en saadan Bestemmelse indført i Loven.“ (Rigsdagstidende: Landstingets Forhandlinger, Spalte 220).

Naar Anomalien desuagtet ikke blev ophævet gennem Ændringsforslag, skyldtes dette den Omstændighed, at det som Finansministeren udtalte, var „en Hovedsag at faa Toldvæsenets Lønreform — ligesom ogsaa de øvrige Forslag, der er forelagte — gennemført i Aar“ (1902), et Formaal, der formentes at blive modvirket ved — selv ønskelige — Ændringer.

Imidlertid var det en — end ikke stiltiende, men udtalt — Forudsætning, at den omhandlede Uregelmæssighed, hvis Udjævning kun vil medføre en